

LBRIS

We know
books

Aro Sáinz de la Maza

Unghi mort

traducere din limba spaniolă
de Laura Drăghici

CRIME SCENE PRESS
2025

Prolog

Trebuia să se gândească la multe lucruri. De exemplu la un plan, deși nu-i stătea în fire să facă planuri.

Și-a ridicat gulerul paltonului vechi și și-a frecat brațele cu mâinile înmănușate. Era mai frig acolo decât afară, pe stradă. A pornit radioul și a căutat un post de știri. Nu se discuta despre cele întâmplate, dar era încă prea devreme. Fetița. Îl preocupa fetița cu trăsături orientale.

Trebuia să rezolve acel mic detaliu.

După ce a adulmecat locul, puiul de beagle a făcut pipi pe jos și apoi a început să se joace cu tivul pantalonilor săi.

– Ești un câine rău, i-a spus el, mângâindu-l pe cap. Va trebui să te învăț bunele maniere. Pe tine și pe stăpâna ta. Cu toții trebuie să facem sacrificii, mai ales în vremurile astea.

Cățelul găfâia, cu limba atârându-i într-o parte din botul deschis. Părea că zâmbește. Avea chef de joacă.

Bărbatul a luat o mătură, a călcat pe perie și a tras de ea până a desprins-o. Apoi a sprijinit coada măturii de perete și a rupt-o în două. Beagle-ul s-a năpustit imediat asupra uneia dintre bucăți, a apucat-o cu dinții și a fugit cu ea, dând din coadă.

A depus-o la picioarele lui.

– Nu, e pentru tine.

1

Nimeni nu venea acolo de plăcere, cu toate că era una dintre cele mai frecventate clădiri din oraș. Cu un aspect sobru și minimalist, se profila pe fundalul cerului plumburiu, încărcat de nori negri, iar oamenii intrau cu capetele plecate și expresii solemne, afișând o atitudine resemnată. Cei mai mulți dintre ei purtau haine negre și vorbeau în șoaptă. Rareori se auzeau râsete. Într-un colț, lângă ușile glisante, un bărbat de vârstă mijlocie plângea cu fața la perete; câțiva metri mai încolo, o femeie și un copil așteptau ținându-se de mână. Ea părea nerăbdătoare, iar în ochii copilului se putea citi teama.

Inspectorul Milo Malart a schițat o grimasă și a urcat ultima porțiune a pantei care ducea la intrare. Alături de el, subinspec-toarea Rebeca Mercader s-a înfășurat mai bine în hanoracul ei gros.

– Nu pot să înțeleg cum de porți doar o jachetă când afară sunt zero grade, a spus ea. Nu ai înghețat?

– Frigul e o chestiune de atitudine. În plus, adu-ți aminte că am venit să interogăm un suspect, nu să vânăm urși.

– Atitudine? Îți arăt eu ție ce înseamnă atitudine, a spus ea, scoțând nori de aburi pe gură ca o țeavă de eșapament.

Au intrat în casa funerară Les Courts.

În timp ce ea își scotea mănușile și căciula de lână, Milo s-a apropiat de ecranul interfeței publice de lângă recepție pentru a afla ce capelă fusese rezervată pe numele familiei Costa. Apoi s-a îndreptat spre scări.

Rebeca a grăbit pasul pentru a-l ajunge din urmă.

– Unde e?

– Sala șase.

Spre deosebire de vechile case funerare din Barcelona, Les Corts se remarcă prin luminozitatea oferită de un spațiu interior generos, fără tavan, în jurul căruia erau distribuite cele cincisprezece săli de la primul etaj. Mărginit de pereți de sticlă, cu un gazon bine îngrijit, câțiva chiparoși și patru bănci de granit, acest spațiu îi găzduia pe cei care simțeau nevoia să ia o gură de aer proaspăt sau să se liniștească fumând o țigară fără a părăsi clădirea.

– Nici prin cap nu mi-ar trece să intru în frigiderul ăla, a exclamat ea.

Au ajuns la capătul scărilor, iar inspectorul Malart a aruncat o privire de jur împrejur în imensul vestibul. A reperat sala șase. Un grup de aproximativ treizeci de persoane se adunase aproape de ușă. Bărbații erau îmbrăcați în costume închise la culoare, cămăși albe și cravată, iar femeile purtau rochii negre, tocure și ciorapi de mătase. În centru, un bărbat cu o expresie posomorâtă, corpulent, mic de statură, cu bărbia rotundă și fața plată, primea condoleanțele de rigoare, însoțite de îmbrățișări, gesturi de afecțiune și câteva cuvinte banale de consolare, pe care Milo le-a auzit fără să vrea când a ajuns în dreptul lui.

Marcelo Costa, fiul defunctului, l-a recunoscut imediat. Nici nu se putea altfel. Malart ieșea în evidență din mulțime prin vestimentația sa: blugi, bocanci galbeni de tăietor de lemne canadian, grei și butucănoși, un pulover negru cu guler înalt și o haină de piele ponosită. Se remarcă, de asemenea, prin înălțimea și aspectul său neglijent: era nebărbierit de vreo două zile, avea părul ciufulit și fața unui om care nu dormise de o săptămână. Privirile li s-au întâlnit, iar ochii bulbucăți ai lui Costa, accentuați de cearcăne întunecate, au reflectat diverse emoții: surprindere,

teamă, îngrijorare, furie, dar și ușurare. Milo a observat toate aceste semnale contradictorii.

I-a întins mâna, iar celălalt i-a strâns-o mecanic. A avea mâna moale, flască.

– Domnule Costa, sincere condoleanțe. Am putea să discutăm câteva minute între patru ochi?

Expresia bărbatului a devenit brusc mai aspră.

– Nu știu ce căutați aici. V-am spus deja tot ce știam.

– E vorba doar de câteva întrebări, nu va dura mai mult de câteva minute.

– Chiar n-ați putut aștepta? Suntem în plin priveghi, a șoptit el, arătând cu un gest al mâinii spre grupul din ce în ce mai numeros din jurul lui. Trebuie să îmi întâmpin rudele și prietenii, iar mâine va fi înmormântarea. A durat atât de mult timp pînă cînd ne-a fost dat trupul tatălui meu pentru a-l putea înmormînta, iar acum...

– Despre asta ar trebui să vorbiți cu Institutul de Medicină Legală, domnule, nu e treaba noastră. Alternativa ar fi să ne însoțiți la secția de poliție.

Costa a respirat adânc, privind cu coada ochiului spre cei din jur care îi observau discret, fără să-i scape din ochi.

– În regulă, cum doriți, a spus el. Dar n-ați putea să-mi puneți întrebările astea în altă parte, într-un loc mai retras? Înțelegeți ce vreau să spun...

– Înțeleg perfect, a spus Milo, arătând spre scări. Întrucât sunteți fumător, am putea ieși în grădina interioară. Ce părere aveți? Marcelo Costa a aprobat din cap, nerăbdător.

– Să terminăm cu asta cât mai repede, a spus el, pornind spre ieșire.

Inspectorul Malart, ignorând grimasa de nemulțumire a colegei sale, se pregătea să-l urmeze cînd o femeie i-a tăiat calea. Purta o pereche de pantaloni largi, asortați cu o bluză neagră

care nu reușea să îi ascundă sarcina avansată. Marta Servert avea un chip șters, presărat cu pete roșii. Pe un ton timid și supus, s-a adresat soțului ei, vădit îngrijorată.

– S-a întâmplat ceva, Marcelo? Ce caută polițiștii ăștia aici?

– Stai liniștită, draga mea, vorbesc câteva minute cu ei și mă întorc imediat. Între timp, ocupă-te tu de oameni, bine?

Ea și-a dus mâna la burta proeminentă.

– Nu înțeleg, e vreo problemă? a rostit ea, întorcându-se spre Milo și Rebeca.

Încerca să pară calmă, s-a străduit să nu ridice vocea.

– Suntem la un priveghi, ne deranjați, momentul e foarte nepotrivit. Cum îndrăzniți? Și... și în fața rudelor noastre... E rușinos, vă rog să plecați și...

– Doamnă, nu vă agitați, nu vă face bine în starea dumneavoastră, a intervenit subinspectoarea Mercader. Sunt doar întrebări de rutină, nu aveți de ce să vă faceți griji.

Femeia a privit-o de sus până jos cu neîncredere, apoi l-a apucat pe soțul ei de braț, declarând nervoasă că va chema un avocat.

– Chemați-l, doamnă, a spus Milo. E chiar o idee bună, dacă soțul dumneavoastră are ceva de ascuns.

S-a întors spre el.

– Domnule Costa, ne-ați ascuns ceva? Vreți să chemați un avocat?

– Iubito, se uită lumea la noi, a spus el, desprinzându-și brațul din strânsoarea ei. Hai să nu complicăm lucrurile și mai mult, de ce să mai chemăm pe cineva? O să le răspund la întrebări și terminăm povestea. Nu-i așa, domnule inspector?

– Așa este.

Costa și-a sărutat soția pe obraz, iar cei trei au început să coboare scările. Marta Servert îi urmărea din priviri, mângâindu-și burta, ca și cum ar fi liniștit copilul.

Rebeca a deschis ușa de sticlă care permitea accesul în mica grădină interioară. Costa și Milo au ieșit, apoi a ieșit și ea, închizând-o în urma ei. Și-a tras fermoarul hanoracului până la bărbie și, în timp ce ei se așezau pe una dintre bănci, s-a rezemat de ușa la câțiva pași distanță și și-a pus căciula și mănușile, fără a lăsa din mână blocnotesul cu care venise.

Costa se așezase picior peste picior și își ridicase până la gât reverele sacoului.

– Vă ascult.

– În câte luni e însărcinată soția dumneavoastră? a întrebat Milo.

– În opt luni.

– Așadar o să nască în februarie. E o lună bună. Vărsător sau Pești, dacă nu mă înșel. Nu contează, ambele sunt zodii bune. Și ce va fi? Băiat sau fată?

Bărbatul a clipit înmărmurit.

– Băiat, a spus el.

– E o veste minunată, vă felicit. Transmițeti-i și soției felicitările mele. Este primul copil, nu-i așa? O să vedeți, copiii sunt o binecuvântare. Nimic nu se compară cu venirea pe lume a unui copil, credeți-mă.

– Sunteți... sunteți foarte amabil, mulțumesc.

– O să vă schimbe viața, a adăugat Milo zâmbind. Sunt grozavi. Nici nu vă imaginați ce experiență veți trăi! Dacă nu mă credeți, așteptați și vă veți convinge. Mai vorbim peste câteva luni.

Costa și-a scărpinat ceafa.

– Domnule inspector, am putea să trecem direct la întrebări? Milo l-a bătut ușor cu palma pe genunchi de câteva ori.

– Marcelo, Marcelo... Ce ne facem cu tine?

– Mă scuzați, ce-ați spus?

– Știm că tu l-ai ucis pe tatăl tău. Avem probe care dovedesc fără nicio urmă de îndoială că tu ești vinovatul, a rostit el, apoi l-a privit pe criminal, pândindu-i reacțiile.

Bărbatul a negat cu vehemență, o dată și încă o dată. Milo a rămas tăcut, cu privirea ațintită asupra interlocutorului său. În ciuda temperaturii glaciale din acel frigider de sticlă, a constatat cum picăturile de sudoare începuseră să-i alunece pe fruntea palidă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, eu nu am omorât pe nimeni.

Le-a repetat teoria sa, că asasinii fuseseră niște hoți care reușiseră să se strecoare în holul clădirii, iar de acolo, forțând ușa curții interioare, se cățăraseră pe burlan până la etajul doi, unde spărseseră fereastra băii pentru a intra în locuința tatălui său. A insistat că era evident că atacatorii știau că tatăl său păstra o sumă mare de bani în seif, că l-au constrâns făcând uz de violență să le spună cifrul, dar că nu se așteptau ca el să facă infarct.

– Tensiunea, la vârsta lui... A fost prea mult pentru bietul meu tată.

Milo i-a ascultat povestea fără să i se clikească niciun mușchi de pe față. Nu l-a surprins abundența detaliilor. Era tipic pentru cineva care fabula, pentru cineva care mințea.

Bărbatul a continuat, afirmând că astfel de agresiuni erau la ordinea zilei, că se întâmplau tot timpul.

– E de ajuns să citești presa. Sunt bande de profesioniști, majoritatea din Europa de Est, care... Când au văzut că e mort, au plecat fără să ia nimic.

A început să se încurce în explicații, aruncând pe furiș priviri către grupul de prieteni și rude care se adunase lângă pereții de sticlă. A schițat un zâmbet la adresa acestora. Milo a observat imediat că zâmbetul era fals pentru că era asimetric, fără niciun rid de expresie sau vreo ușoară coborâre a sprâncenelor.

– Chiar credeți că aș fi în stare să omor pe cineva? Și, în plus, ce motiv aș fi putut avea?

A continuat să zâmbească fals până când a reușit să-și miște mușchii pleoapelor, făcând să apară în sfârșit ridurile fine de la colțul ochilor. Sprâncenele nemișcate l-au trădat însă din nou.

– Trebuie să mă credeți, domnule inspector. Sunt nevinovat. Nu am avut nimic de-a face cu asta.

Și-a ridicat sprâncenele, dar nu le-a putut împiedica să se apropie una de alta, semn de teamă și neliniște. „Al naibii Ekman și manualul lui despre cum să-ți dai seama când un suspect minte”, s-a gândit Milo care continua să tacă și începea deja să se plictisească. Când s-a trezit analizând direcția privirii bărbatului, a decis că era sătul de toată această farsă.

– Marcelo, o să-ți dau un sfat. Dacă te încapățânezi să susții aceeași minciună, vei avea de suportat consecințe mai grave decât dacă mărturisești. Nu știu dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Vă jur, n-am fost eu! Vinovați sunt tâlharii ăia care l-au legat pe tatăl meu de un scaun și i-au băgat o batistă în gură, a spus el, slăbindu-și nodul cravatei. Ticăloșii ăia sunt de vină pentru moartea lui, nu eu.

Milo a arătat în sus spre grupul de rude și prieteni.

– Gândește-te, Marcelo, gândește-te bine. Oricum vor afla. Va fi mai bine pentru tine dacă recunoști. Știm că tu ai făcut-o. Avem dovezi, dovezi incontestabile.

Costa i-a susținut privirea câteva secunde, apoi a scos un pachet de țigări și și-a aprins încet una. Expirând fumul, și-a schimbat poziția picioarelor, încrucișându-le din nou.

După ce a tras de trei ori din țigară, a spus:

– Nu știu despre ce dovezi vorbiți, eu nu...

– Minti, l-a întrerupt Milo. Știm că tu ai făcut-o.

– La ora la care a fost comisă crima, eram cu....

– Cu soția ta, dormeai. Țasta e alibiul tău. Conform declarației sale, nu ai ieșit din casă toată noaptea. Dar ea are somnul foarte adânc și nu s-a trezit când ai plecat. Am pus niște întrebări, am investigat puțin. Marcelo, ai făcut o greșeală. Una dintre multe altele. Ai uitat de camere.

– Ce camere?

A început să tragă din țigară din ce în ce mai repede.

– Camerele video de supraveghere a traficului. Cum sunt cele din piața Doctor Barraquer, din fața casei tale. Te-au filmat ieșind din parcare cu mașina.

– Am fost să caut o farmacie de gardă pentru că...

– Mai sunt unele la intersecția dintre Vía Augusta și Santaló. Te-au filmat când virai spre strada Herzegovina. Și cine locuia acolo? Bingo! Tatăl tău, victima.

– Mă duceam la farmacia de pe strada Descartes, am...

– A treia cameră este cea din piața Boston, la capătul străzii Herzegovina. Și nu-mi spune că te duceai la farmacia din apropiere, pentru că în noaptea cu pricina nu era de gardă.

Costa s-a scărpinat în șpatele genunchiului cu un gest inconștient, explicând că nu spusese nimic mai devreme pentru că nu avea legătură cu cazul și că făcuse doar o plimbare, nimic mai mult.

– Mai vrei și alte dovezi? I-a întrebat Milo.

Marcelo și-a încrucișat brațele. A încuviințat din cap.

– Tatăl tău avea un câine, un ciobănesc mallorquin, negru ca abanosul. Niciun vecin nu l-a auzit lătrând. Nu ți se pare ciudat? Rasa asta este loială stăpânului până la moarte, și nu vorbim de un cățeluș. Cântărește cel puțin patruzeci de kilograme, de aceea tatăl tău îi spunea *Ursu'*. Este un animal zdravăn. Intră niște hoți, iar el stă atât de liniștit, fără să latre sau să-și apere stăpânul? Nu-mi spune povești, Marcelo.

– Poate l-au drogat, erau niște prof...

– Nu te obosești, am verificat. Nici urmă de droguri.

Marcelo a aruncat mucul de țigară pe jos și l-a strivit cu pantoful.

– Să nu credeți tot ce se spune despre câini, a spus el, frecându-și partea interioară a antebrațului și scoțând o altă țigară. Ursu' e blând ca un mielușel, e docil cu străinii. Soția mea nu-l suportă, nu vrea să-i murdărească podeaua. Acum e în mașină, în parcare. Ea spune că...

– Cu tot respectul, nu mă interesează câtuși de puțin ce spune soția ta. Uite, poate că ai avut motivele tale să-l omori, pot să înțeleg asta. Dar ai fi putut măcar s-o faci cum trebuie. Ești un amator.

Costa s-a ridicat.

– Nu am de ce să suport...

– Stai jos, Marcelo! s-a răstit Milo, iar el s-a supus imediat. Să vedem ce greșeli ai mai făcut. Geamul spart de la baie, de exemplu. Am găsit cioburile în curtea interioară, nu în baie, unde ar fi trebuit să cadă. O greșeală de începător. Apoi, ușa de la curtea interioară, pe care susții că hoții au forțat-o ca să intre. Nu am găsit însă nicio urmă de forțare, e un alt detaliu pe care l-ai trecut cu vederea.

– Poate portarul a uitat să o închidă, e bătrân și...

– ...Și nu am găsit amprente sau urme de pași pe burlane. Vrei să-mi spui că tatăl tău le-a deschis ușa unor necunoscuți după miezul nopții?

– Ce vreți să vă spun? Dumneavoastră sunteți anchetatorii.

– Un amator, Marcelo. Asta ești.

Bărbatul s-a înroșit. După câteva clipe, a repetat că el nu a omorât pe nimeni în viața lui, că este un om pașnic, muncitor, un soț devotat... și că niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să facă așa ceva. Că îi părea foarte rău că nu fusese sincer cu ei în legătură cu plimbarea pe care o făcuse în noaptea crimei, dar a considerat